

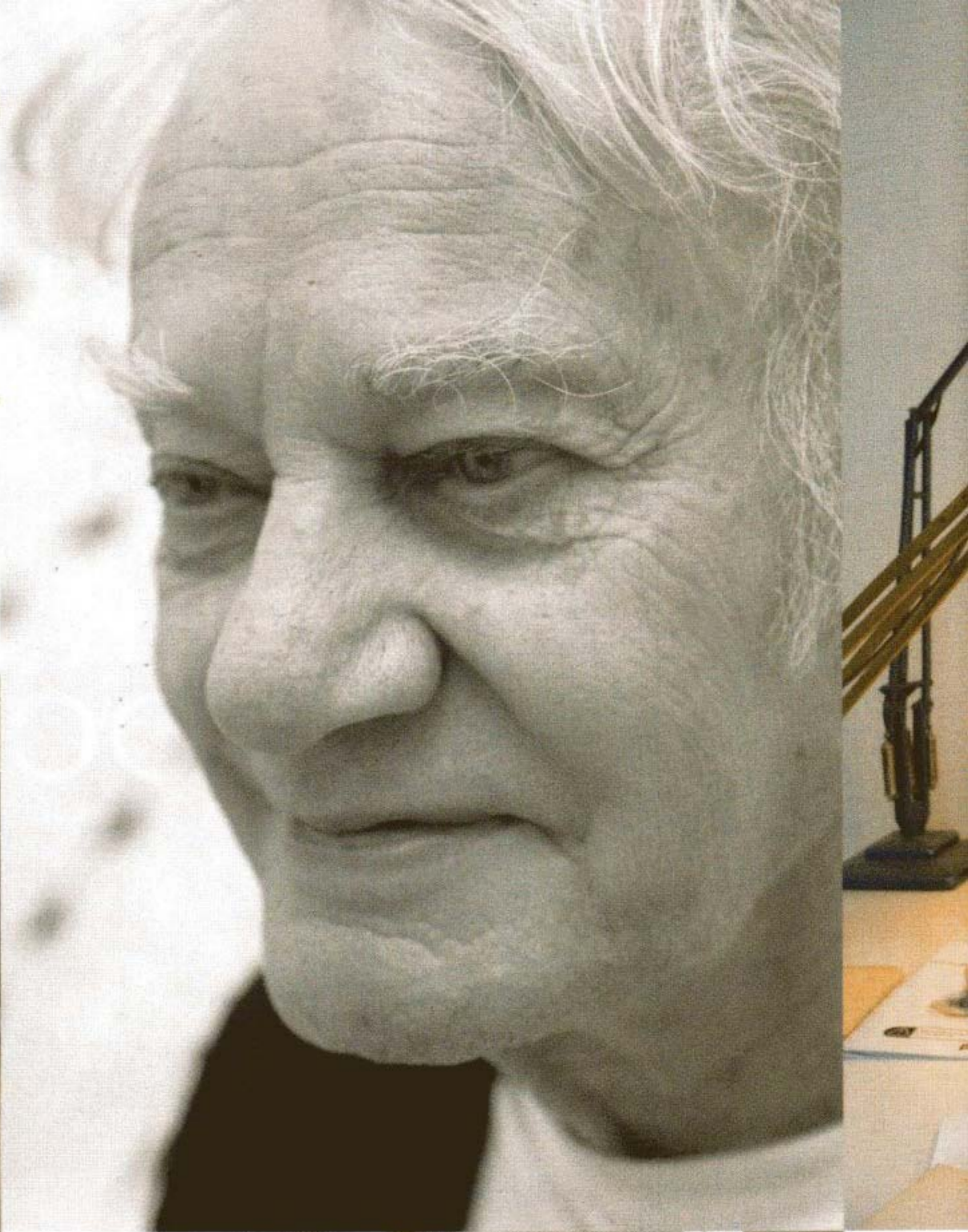
De rode slaapbank is een ontwerp van Gerrit Rietveld junior uit 1954, geproduceerd in eigen beheer. Op de achtergrond een zuil met een aluminium vrouwenbeen, waar in de jaren veertig 'nylons' op gerepareerd werden. Daarachter een foto van Snoecks beeld *Le calme d'un jour été*, gefotografeerd door Steven Witkam. Op de grond vintage speelgoedhondjes uit Snoecks verzameling kinderspeelgoed. RECHTERPAGINA Aardwormen en ander werk van Jan Snoeck.

WERKPLEK MET PERSOONLIJKHEID

Het atelier van de Haagse kunstenaar Jan Snoeck (80) is een bonte verzameling van eigen ontwerpen, vintage design en door de jaren heen vergaarde bric-à-brac. Een kijkje in een kunstenaarsdomein.

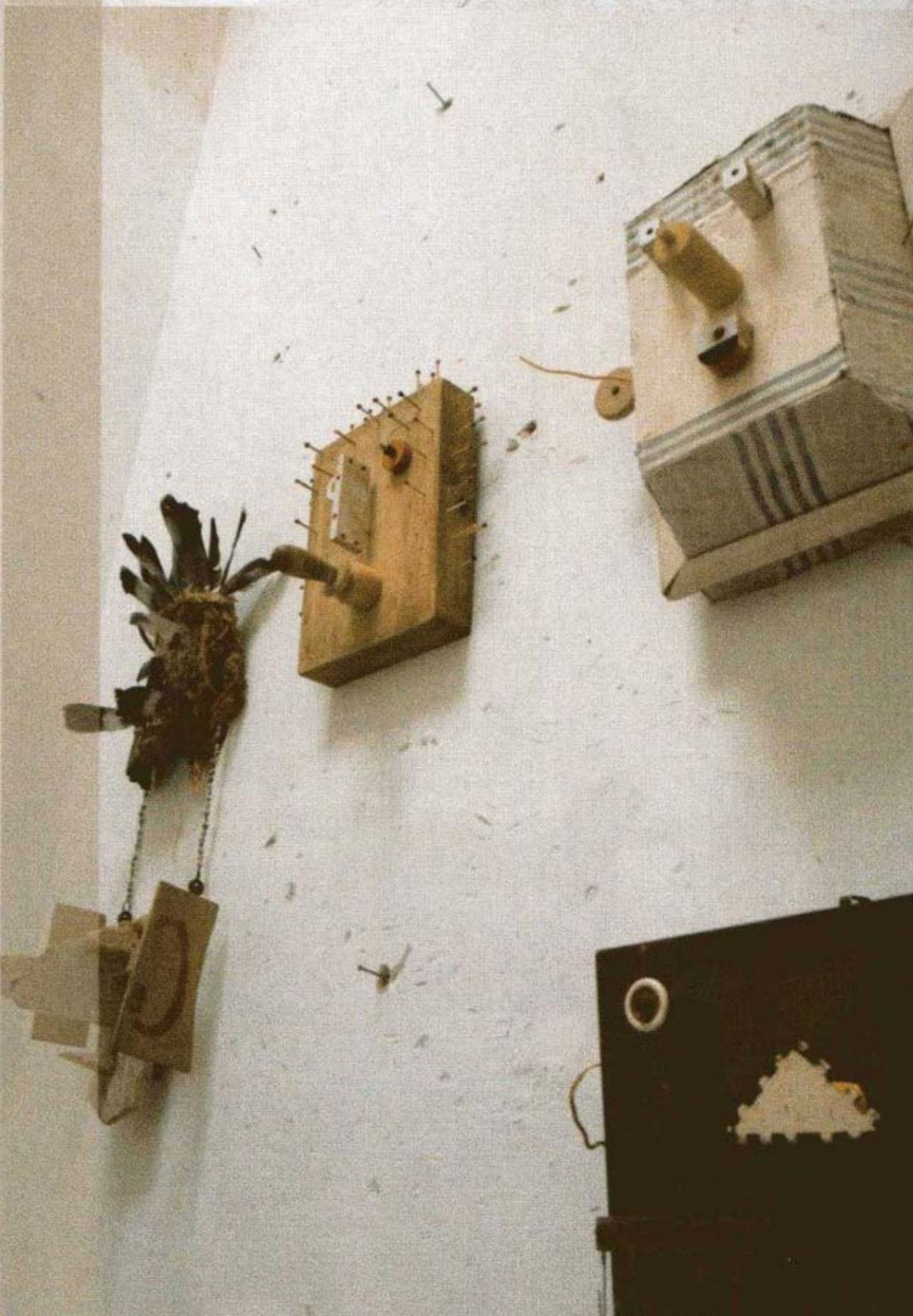

BOVENSTE RIJ, V.L.N.R. Op de gealvaniseerde tafel presenteerde Roderick Vos zijn examenwerk. Ernaast stoel Costes van Philippe Starck voor Driade. In de vensterbank Snoecks Aardwormen (2000-2007): 'Het zijn misschien steeds dezelfde rolletjes klei, maar je kunt er zoveel verschillends mee uitdrukken. Ze worden gewoon levend.' | Jan Snoeck. | Werktafel, met vintage lampen uit de jaren dertig van George Carwardine voor Herbert Terry, en vintage opbergpotten van Anna Castelli Ferrieri voor Kartell. | Bank D70 is een ontwerp van Osvaldo Borsani voor Tecno uit 1954, rechts naast de bank vintage stoel met uitklapbare voetenbank van Borsani, kled van zuiver scheerwol ontworpen door Jan Snoeck. **ONDERSTE RIJ, V.L.N.R.** Doeken van tyvek van Jan Snoeck, circa 335 cm hoog, tegen de ladekast schilderij (1972) van Jan Snoeck. | Fauteuil 406, ontworpen en gesigneerd door Alvar Aalto in 1939 voor Artek. | Serie maskers van Jan Snoeck, ontstaan uit gevonden voorwerpen in het bos bij zijn huis in de Provence.

Tachtig is hij dit jaar geworden. Maar hij piekert er niet over om met pensioen te gaan. Kunstenaar Jan Snoeck werkt nog bijna elke dag met veel plezier in zijn atelier in Den Haag. En niet onverdienstelijk. Dit jaar ontving hij een koninklijke onderscheiding voor zijn oeuvre, en er is een overzichtstentoonstelling van zijn werk in het museum Beelden aan Zee. Dat behelst vijftig jaar aan beeldhouwwerken, maskers, aardwormpoppetjes, textiel- en ijzerwerken. Snoeck blijft bescheiden onder alle aandacht. 'Zo verdien ik nou eenmaal mijn brood. Maar daarom ben ik geen kunstenaar geworden, hoor. Dat ben ik geworden omdat ik graag werk met materialen.' Zijn atelier in het artistieke Zeeheldenkwartier is dan ook allesbehalve een standaard werkruimte. Het twee verdiepingen tellende pand staat vol met keramische beelden, gevonden voorwerpen, boeken, kinderspeelgoed, servies en vintage meubels. 'Dat past goed bij mij. Je komt weleens van die moderne interieurs tegen: er staat al niet zoveel, en dan mag je ook nog eens nergens aan zitten. Nou, hier is het net andersom,' grijnst Snoeck. Die verzamelwoede heeft hij van zijn vader. 'Die handelde in alles wat los en vast zat, waaronder meubels.' Zelf heeft de kunstenaar nooit veel moeite hoeven doen om aan een nieuwe stoel of tafel te komen. 'Dat klinkt misschien gek, maar het komt gewoon naar me toe. Toen ik hier kwam had ik niets, hoor. Maar bedenk je wel, ik ben natuurlijk tachtig. Een stoel voor een van mijn beeldjes, zo ging dat vroeger. Het hoeft allemaal niet zo groot en duur. Begrijp je? Of dan zeiden vrienden: Goh, we hebben nu toch iets, dat is echt iets voor jou. Zo ben ik bijvoorbeeld aan de tafel van Roderick Vos gekomen. Die is verrekke simpel, maar zo mooi.' Nog zo'n uniek 'verdwaald' item in het atelier is de rode slaapbank van Gerrit Rietveld junior. Alleen voor de vintage Borsani-bank heeft >

Snoeck speciaal een advertentie geplaatst. 'Ik houd van unieke spullen. Deze bank is ontworpen voor een Zwitsers echtpaar dat aan een meer woonde, en overdag naar buiten en 's avonds naar binnen wilde kijken zonder de bank te hoeven verplaatsen. Door de bank te kantelen, wordt het zitgedeelte de rugleuning. En hij zit nog goed ook!'

Maar het belangrijkste aan zijn atelier vindt Snoeck de rust en de bijzondere lichtinval. 'Ik werk erg prettig bij dit prachtige bovenlicht. Het inspireert me.' Aan de ramen heeft hij doeken van tyvek opgehangen, waaruit hij figuren heeft gesneden. Het materiaal lijkt op papier, maar scheurt niet. De doeken kunnen ook als scheidingswand gebruikt worden. 'Het is zo luchtig, dat het de ruimte niet aantast, je hebt niet direct twee vertrekken. En hier zorgt het voor een mooi lichteffect. Als je het atelier binnenkomt, krijg je een soort lichtschock.' Beneden in het atelier staan Snoecks grotere werken, zoals de 'zitters', zittende beelden met menselijke trekken, in primaire kleuren. Die fascinatie voor kleur zat er van jongs af aan al in. 'In mijn jeugd was alles bruin: bruine pakken, bruin papier. En als het te opzichtig werd, nou, dat was niet best. Maar mijn vroegste herinnering is aan de kelder van mijn ouderlijk huis, die stond vol met tonnetjes verf, die mijn vader zelf maakte: rood, geel, blauw...' Terwijl zijn overzichtstentoonstelling te zien is, gaat het werk voor Snoeck gewoon door. Dit jaar ontwierp hij voor het eerst 'zachte' stoelen. Stoel Fox en kinderstoel Foxy zijn gemaakt van polyether en hebben, des Snoecks, en profiel de vorm van een gezicht. Verder zit hij nog vol ideeën, zoals het maken van een driedimensionaal kinderboek. Dat pensioen zit er dus nog even niet in. Of zoals de kunstenaar het zelf verwoordt: 'Ach, van thuis zitten word ik maar moe, werken geeft me energie.' *De Goddelijke Aardwormen van Jan Snoeck*, t/m 28 oktober 2007, museum Beelden aan Zee, Scheveningen, 070-3585857, www.beeldenaanzee.nl.

BOVENSTE RIJ, V.L.N.R. Benedenverdieping met beelden van Jan Snoeck. | De eerste verdieping van het atelier: doorkijkje vanaf de keuken. | Prototypes van witte en zwarte polyether stoel Fox (2006), ontwerp Jan Snoeck voor Artmrk, op de achtergrond een schilderij van Jan Snoeck (circa 1992). **ONDERSTE RIJ, V.L.N.R.** Snoecks 'lekkerste' werkstoel: draaibare jaren dertig-stoel, gestoffeerd in mohair velours. | Lamp Atollo 236 uit 1977, ontworpen door Vico Magistretti voor Oluce. | Schildersezel met werk van Jan Snoeck.

HOUDINGEN, SPREKENDE GEBAREN

Hans Locher

Mij frappeert de bondige toelichting, die ik aantref op de eerste pagina van een recent in Den Haag uitgegeven boekje met verder uitsluitend afbeeldingen van beelden van Jan Snoeck.

Beelden van Jan Snoeck
 , broosje klei.

een mens.

liggen :

zitten :

staan

lopen en

verder naar de
 website :
 w w w . j a n s n o e c k . c o m

Op zo'n eenvoudige wijze maakt hij dus telkens een beeld van een mens: door een homp klei - een zogenaamd broodje klei - met de hand te rollen en te buigen tot een lichaam, dat vervolgens in een primaire houding kan worden neergelegd dan wel neergezet. Maar is het niet een te laconieke en vooral te